

Veðratátturinn

1.

Nú ein dagin á Vaglinum
eg mætti einum kollfirðingi
í keppi og koti og gummiskóm,
hann skuldi sær niðan í tingið.
Og klókt ting er at vitja Lögting.

2.

Tað var ein løta, til tingfundur varð,
so hann hevði hug at práta,
tó fóru vit fyrst í eitt skýmaskot
at lesk' okkum av tí váta.
Slikt vilja menn jú forbjóða.

3.

"Nú tosar hvørt mansbarn um fletting og skurð,
øll vilja vera skarpast,
fletta tey frens upp á seksti pund,
tað má út í luftina varpast.
Tí vektin er tað, sum ger tað.

4.

Hvør maður nú eigur ein radioveðr,
og javnt við Kruttsjeff seg metir;
men høvdu teir vitað um veðrin hjá mær,
so høvdu teir tagt tíbetur.
Ei gott er við Kruttsjeff seg meta.

5.

Hann gekk har heima í túninum
– tað gera væl veðrar flestir –
"Loytnanturin" varð hann kallaður,
hann var sum ein stórus hestur.
Tað er so sjáldan slíkt hendir.

6.

Tá ið teir skuldu handla hann
– á rygginum ovarliga –
tú veitst, sum teir plaga gera við seyð
– teir brúktu ein trappustiga.
Ein slíkur er hentur av sonnum.

7.

Til morgunmatar fekk hann havragrýn
– best dámdi honum "Bio-Foska",
til døgurða oftast gullkorn og mjøð
– sum eftirbit tonglar og toskar.
Tí fiskur er stakgott til veðrar.

8.

Í eini garagu vit drupu hann,
vit bundu hann til eina styttu,
men fyrst máttu vit bedøva hann
við eitt sindur av dynamitti.
Teir siga, at tað er tað besta.

9.

Tá tað var brostið í eitt korter,
hann sást við høvðinum lava,
at enda fall hann niður á knæ,
og so fór Jens Andrias at svava.
Ja, tað var ein óførur veðrur.

10.

Og, halga trettan, dett var eitt blóð,
nei, ikki lýgur mín munnur,
tað sprændi sum úr eini mánarakett,
upp í trettan vælvaksnar tunnur.
Slikt hendir í Kollafirði.

11.

Høvdið tað máttu teir saga av,
tá skuldu tit sæð gronir,
men tá ið teir stungu á búkin hol,
svímaðu átta konur.

Og tær itu allar Simona.

12.

Vilini vóru sum brandslangur til,
at rekja gekst sera trupult,
tíggju ferð runt um garaguna
tey rukku – tá lógu tey dupult.

Ja, so eru vil á veðri.

13.

Og hvítanýruni tey vóru stór,
eg havi ei sæð teirra líkar –
eg svørji við mánaranguna,
tey vóru sum grindakíkar.

So fáum er slíkt beskorið.

14.

Sperðilin keyptu Geytamenn
saman við einum sjafføri,
teir fóru við honum beinanveg
– í eini trillubøru.

Tveir vóru á hvørjum armi.

15.

Men, veitst tú, í vombini funnu teir nógv,
sum veðrurin hevði slúkað:
eina automattelefon,
tvey kúbein og fyra húkar.

Og tó var hann altíð bundin.

16.

Eitt brotið elektriskt strúkijarn,
eitt blikk fult av abrikosum,
eitt knarvakot, eini spælikort
tvey pør av svørtum hosum.

Men tey forerdi eg burtur.

17.

Tálgina seldi til Havnar eg,
fýrs merkur hevði eg eftir –
men tað, sum eg læt, var ivaleyst
til sirkus fimm túsund knetti.

Og okkurt má Havnafólk fáa.

18.

Krovið limaðu sundur vit
alt eftir gomlum skikki,
á eini bilvekt vit vigaðu tey
– hundrað pund upp á stykkið.

Og tað var í minna lagi.

19.

Eg hongdi tey upp í ein nótahjall,
men illani hevur gingið,
maðkur kom í – sum fimmtummaseymar!
– Nei, nú má eg niðan í tingið."

Ja, tú, slíkt eru radioveðrar.

T.N. Djurhuus